

Han er alle de Gamles, i Særdeleshed Konernes, erklærede Yndling; og det varer da heller ikke længe, før Selskabets Alderspræsident, den 84-aarige Obertømmermand Bendtz, højtideligt løfter sit Snapseglass og med en Stemme saa dyb, som tilhørte den allerede Graven, udbringer en Skaal for »Ingeniøren«. Der bliver klinket og raabt Hurra, og efterhaanden som nu Fadene og Brændevinskarafflerne tømmes, stiger Lystigheden hurtigt rundt om Bordet.

Der er kun én, der vedbliver at være lige tavs og stille; det er Plejedatteren Trine. Straks, da den unge Fremmede traadte ind i Stuen, ja allerede da han første Gang bankede paa Døren, rejste hun sig op fra sin Plads; og mens han hilste paa de Andre og vekslede Haandtryk og lystige Ord, fik hun travlt med at hente en Stol til ham inde fra det andet Værelse, sætte Glas og Karaffel for hans Plads og hente en varm Tallerken ude i Køkkenet, — altsammen saa stilfærdigt, ja lydløst, at det slet ikke bemærkedes af nogen. Hun hører til den Slags sjældne Væsener, der trods deres Tjenstagtighed saa aldeles unddrager sig Omgivelsernes Opmærksomhed, at det er, som om man betjenes af en usynlig Aand. Hun er nu ogsaa let at overse, saa lille og uudviklet hun er trods sine fyldte nitten Aar. Blandt disse gamle Mennesker betragtes hun endnu halvt som et Barn, tilmed som et noget indskrænket Barn. End ikke for den